

J. Szondy György
JOBBRÓL IS, BALRÓL IS

Holnap átvágunk egy osztatlan úton,
közeledünk távolságunkkal együtt,
mert azt megtartjuk, hát közeledünk
a széléhez annak, amit remélhet
az érkező, kiben bízunk a rá
várakozó, és tudjuk jól, a szélen
a legnehezebb, ha lenne rá mód,
bepottyannánk apró madárpiszok
képében, egyenest a közepébe
annak, minek a széle elriaszt,
de mi két lábon járunk, néha fekszünk.
Néha fekszünk osztatlan utakon,
és jobbról is, balról is távolodni
látjuk azt, ami hozzád közelít.

ZÁPOR

Nyáron több az igazság. Télen több
a kétely. Nyáron velem vagy, és télen
mellettem. Majd a tavasz, meg az ősz
dönti el, hogy csak ketten maradunk,
vagy együtt lehetünk végre. És akkor
kezd el majd esni az eső. A víz
legkedvesebb értelmében. Elég
rég őrzöm emlékezetemben ezt
a jövőt, ne érjen meglepetés.
Mit keres az az esernyő kezében?
Mondtam: tavasz, nyár, ősz, még sokat alszunk,
legyél hát türelmes szép türelemmel,
s tedd azt az ernyőt oda, ahol tartjuk.

VIGASZ

Nélküled érkeztünk. Már nem tudom én sem, a kezdet kezdete óta velünk vagy, mégis, most hova tűntél? Annyira fontos volt, amit adtál, észre se vettük már, ki is adta, ki hozta nekünk azt. Semmi lehetne mind, ha sokat vagy távol tőlünk. Most ideírnám azt az ígét is, mely maradásra, akármire bírna. És kinek írjam hát, ha te nem jársz már a porunkban? Jól tudom: itt ige, főnév, bármi ezekre hasonló csak föltépní segí száraz hegeket. Mire jó az... És mire jó a tudatlan alázat. Menti sajátját, és amit annak vél, mindent, és semmit, ahogy jön, egykutyá, úgyis. Részed egésze vagyok, felemás társ néhány vágy erejéig, görcsbe feszült csakazértis.

Mit hozzak le az égről, mit vigyek innen el érte, azt, ami tőlünk indul, vagy pusztán idetévedt, azt, amit észrevehetnél, és átöltözik érted, méltóságát már megrágva ajánlja, ha kéred, hol csizmád feslik, majd elvesz az úr, odaugrik – csak vér értheti, és ez az ész aztán belenyugszik.

A MONDAT

Vége kicsikartunk belőle egy mondatot. Napos délelőtt volt, a nyitott ablakon át bekanyarodott a szél, hogy meglengessen néhány hajszálat a fején, majd elment füvet fésülni. Láttuk, amint emberek, gépek, emberek, gépek, tették a dolguk, tették a dolguk, és ahogy szólásra nyílt a szája, éreztük, most megtudjuk. Most megtudjuk, milyen irányba kell, melyik úton, milyen szívvel, lélekkel. Íme: „Amit... az az, hogy... és itt is, ott is... nélkül való...”

hogy tisztán... állandó jelenléte... összetartozik... az egész látható... embernek és istennek is tessék...” Milyen kár, hogy épülő társadalmunk zaján át senki nem kérdezte: tessék?

MÁSNAP

Ez egy indokolatlan részegség volt.
Megérdemeltem a pajtát a fejem alá
éjszakára. De most már engedj be, drága,
a Langerhans-szigetek felől néhány
mámoros hős kirohanna –
de benn az a hely, s a kanna víz, a manna.

A TÖBBI NAP

Emlékezetemben pontosan számon tartom,
milyen színe volt a gyümölcsnek, amit adtál.
Alma volt, körte, cseresznye, nem tudom.
Valamilyen baráti gyümölcs lehetett, hogy kedves
legyek a lényegtelenhez. Tudom, fáról szakítottad,
és a szemedben egy pillanatra megcsillant a párja,
amíg a ház bútorain ültünk. A dombokon
tanultam, meg házakban, és bútorok mellett
viselkedni, hogy ne botoljak meg a küszöbben,
és ne húzzam össze a szőnyegetek.

Szép év volt, szép nap. Hiába szádra
ne vedd annak a napnak a pillangóit.